

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: SLOT Group, a.s.**, se sídlem Jáchymovská 142, Karlovy Vary, IČ 627 41 560, *zastoupeného Mgr. Alešem Smetankou, advokátem Kocián Šolc Balaščík, advokátní kancelář, s.r.o., se sídlem Jungmannova 745/24, Praha 1*, proti **žalovanému: Magistrát města Plzně** se sídlem Škroupova 5, Plzeň, v řízení o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 4. 9. 2013, čj. MMP/183784/13 a čj. MMP/183787/13,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Magistrátu města Plzně ze dne 4. 9. 2013, čj. MMP/183784/13 a čj. MMP/183787/13, se z r u š u j í a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalovanému.

II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 18 342,- Kč, k rukám zástupce žalobce Mgr. Aleše Smetanky do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

I. Napadená rozhodnutí

Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 2.12.2011 čj. MMP/183784/13 Magistrát města Plzně změnil platební výměr Úřadu městského obvodu Plzeň 3 ze dne 7.11.2011 čj. UMO3/42608/11 tak, že podle § 11 zák. č. 565/1990 Sb. o místních poplatcích (dále jen zákon o místních poplatcích) a obecně závazné vyhlášky města Plzně č. 43/1998 o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí a v souladu se zákonem č. 280/2009 Sb. daňového řádu daňovému subjektu SLOT Group a.s. správce daně vyměřil místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu v částce 368.859,- Kč. V rámci poplatkové povinnosti za období od 1.10.2010 do 31.12.2010, za 89 ks povolených jiných technických herních zařízení povolených Ministerstvem financí na území městského obvodu Plzeň 3, se specifikovanými čísly rozhodnutí vydaných Ministerstvem financí, ve vztahu ke specifikovanému seznamu povolených přístrojů byl stanoven předpis poplatku ve výši 368.859,- Kč, z čehož dosud bylo uhrazeno 36.142,- Kč, čímž k úhradě zůstává zbývá 332.717,- Kč.

Druhým žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 2.12.2011, čj. MMP/183787/13 žalovaný Magistrát města Plzně Magistrát města Plzně změnil platební výměr Úřadu městského obvodu Plzeň 3 ze dne 7.11.2011 čj. UMO3/42685/11 tak, že podle § 11 zák. č. 565/1990 Sb. o místních poplatcích a obecně závazné vyhlášky města Plzně č. 43/1998 o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí a v souladu se zákonem č. 280/2009 Sb. daňového řádu daňovému subjektu SLOT Group a.s. správce daně vyměřil místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu v částce 447 778,- Kč. V rámci poplatkové povinnosti za období od 1.1.2011 do 31.3.2011, za 91 ks povolených jiných technických herních zařízení povolených Ministerstvem financí na území městského obvodu Plzeň 3, se specifikovanými čísly rozhodnutí vydaných Ministerstvem financí, ve vztahu ke specifikovanému seznamu povolených přístrojů byl stanoven předpis poplatku ve výši 447 778,- Kč, z čehož dosud bylo uhrazeno 0,- Kč, čímž k úhradě zůstává zbývá 447 788,- Kč.

II. Žaloba

Obě rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou doručenou Krajskému soudu v Plzni dne 6.11.2013. Tato žaloba byla žalobcem aktualizována podáním označeným jako doplňující vyjádření žalobce, které bylo Krajskému soudu v Plzni doručeno 29.5.2015. Žalobce v žalobě a doplňujícím podání konstatoval, že v mezidobí od podání správní žaloby do současnosti se dosavadní judikatura správních soudů přiklonila k výkladu předmětu zpoplatnění místními poplatky, resp. nejasného právního pojmu „jiné technické herní zařízení“ zavedeného do právního řádu novelou zákona o místních poplatcích, který zastávají správní orgány. I přes tento vývoj judikatury správních soudů, žalobce setrval na své žalobě a obě napadené rozhodnutí žalovaného nadále označil za nezákonná pro některé další (zbývající) vady, které již žalobce uplatnil ve správní žalobě a které dále rekapituluje s tím, že na těchto žalobních důvodech i v současnosti setrvává.

Žalobce v žalobě v části I. a doplňujícím vyjádření žalobce v jeho části I./1 tvrdil, že obě rozhodnutí žalovaného jsou nepřezkoumatelná pro vnitřní rozpornost, nesrozumitelnost a nedostatek důvodů. Vnitřní rozpory a nelogičnost těchto rozhodnutí se týká výpočtu místního poplatku ve vztahu k jednotlivým, správními orgány zpoplatňovaným koncovým zařízením. Z odůvodnění napadených rozhodnutí lze pouze dovozovat, že z obsahu platebních výměrů správce poplatku a z odůvodnění obou napadených rozhodnutí lze dovodit, že obě rozhodnutí správce poplatku byla v podstatě potvrzena. Žalovaný považoval pro výpočet místního poplatku za rozhodné dobu povolení každého zpoplatňovaného koncového zařízení. Ovšem u většiny zpoplatňovaných koncových zařízení se ve výroku obou rozhodnutí uvádí, že byla povolena 0 dní, přestože žalovaný vyměřuje u každého takového zařízení poplatek 5.000,- Kč. Z výroku obou rozhodnutí ani z jejich odůvodnění není zřejmé, za jakou konkrétní část zpoplatňovaného období žalovaný, resp. předtím správce poplatku vyměřil místní poplatek u jednotlivých zpoplatněných koncových zařízení, když u všech koncových zařízení se objevuje celé zpoplatňované období od 1.10.2010 do 31.12.2010 a následně od 1.1.2011 do 31.3.2011, když uváděná poplatková povinnost však není u všech případů stejná, tj. maximální výši 5.000,- Kč. Obě napadená rozhodnutí v tak zásadní otázce jakou je určení doby zpoplatnění místním poplatkem, resp. počátek a konec poplatkové povinnosti jsou vnitřně rozporná a nesrozumitelná, neboť není seznatelné, jak žalovaný dospěl u každého jednotlivého koncového terminálu k výši vyměřeného místního poplatku. Již z tohoto důvodu musejí být obě rozhodnutí hodnocena jako nepřezkoumatelná. Žalovaný v napadených rozhodnutích a ani správce poplatku v platebních výměrech navíc neuvedl ve vztahu ke každému zpoplatňovanému koncovému terminálu podstatnou náležitost vzniku poplatkové povinnosti, za kterou podle všeho považoval den vydání povolení k provozování jiného technického herního zařízení. Napadená rozhodnutí neobsahují jakýkoliv odkaz na ustanovení předmětné vyhlášky, která by zakládala poplatkovou povinnost všech zpoplatněných koncových terminálů, zvláště pak těch, jejichž provozování bylo povoleno před účinností vyhlášky.

Ve své žalobě v její části IV. a v doplňujícím vyjádření žalobce v jeho části I./2 žalobce tvrdil, že obě napadená rozhodnutí jsou v rozporu s vyhláškou, což je samostatný důvod jejich nezákonnosti. V této souvislosti žalobce poukázal na obecně závaznou vyhlášku města Plzně č. 7/2010, která novelizovala vyhlášku ve znění účinném do 30. září 2010 a která nabyla účinnosti dne 1.10.2010. Tato vyhláška ve smyslu novely zákona o místních poplatcích učinila nově předmětem místního poplatku také jiná technická herní zařízení. Článek 6 odst. 1 vyhlášky ve znění účinném od 1.10.2010 stanovil, že poplatková povinnost vzniká dnem povolení k provozování jiného technického herního zařízení povoleného Ministerstvem financí. Tato vyhláška tak váže vznik poplatkové povinnosti ve vztahu k herním zařízením na den povolení k provozování, tedy na den nabytí právní moci rozhodnutí, jímž je provoz takového herního zařízení povolen ministerstvem. Ve vztahu ke vzniku poplatkové povinnosti pak tato vyhláška nestanovuje, že by v případech herních (koncových) zařízení, která byla povolena před účinností této vyhlášky, vznikla poplatková povinnost jiným okamžikem, např. dnem účinnosti vyhlášky, stejně jako tato vyhláška neobsahuje žádná přechodná ustanovení, ve vztahu k otázce vzniku poplatkové povinnosti. Z toho vyplývá, že na základě vyhlášky lze zpoplatnit místním poplatkem pouze taková herní zařízení, která byla po 1.10.2010 povolena, resp. nabylo právní moci příslušné rozhodnutí ministerstva o povolení k provozu. Herní zařízení povolená před nabytím účinnosti vyhlášky

však zpoplatnit nelze, jelikož u nich není možné jednoznačně dovodit vznik poplatkové povinnosti podle vyhlášky. V této souvislosti žalobce poukázal na obecně závaznou vyhlášku města Otrokovice č. 2/2010, která zřetelně zpoplatňuje herní zařízení povolená před nabytím účinnosti dané vyhlášky a v čl. 16a odst. 3 v rámci přechodných ustanovení uvádí: *Poplatková povinnost k poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení v případě jiného technického herního zařízení, které bylo povoleno Ministerstvem financí a je provozováno ke dni nabytí účinnosti obecně závazné vyhlášky města Otrokovice č. 2/2010, vzniká dnem účinnosti obecně závazné vyhlášky města Otrokovice č. 2/2010.* Z tohoto ustanovení vyhlášky města Otrokovice, lze jednoznačně určit, že město zamýšlelo zpoplatnit i taková herní zařízení, která byla povolena před nabytím účinnosti dané vyhlášky. V případě posuzované vyhlášky města Plzně č. 7/2010 tomu tak není. Z této vyhlášky nelze jednoznačně dovodit vznik poplatkové povinnosti také za herní zařízení povolená před nabytím její účinnosti. Rozhodnutí žalovaného i platební výměry je proto nutné považovat za nezákonné v rozsahu, ve kterém zpoplatňují herní (koncová) zařízení povolená před účinností vyhlášky. V případě řady koncových terminálů, které správní orgány učinily předmětem zpoplatnění místním poplatkem, totiž poplatková povinnost žalobci na základě vyhlášky města Plzně č. 7/2010 nemohla vzniknout, neboť příslušná rozhodnutí ministerstva nabyta právní moci ještě před účinností této vyhlášky. Ohledně těchto herních zařízení, která byla ministerstvem povolena před datem účinnosti vyhlášky, je nutné tuto vyhlášku považovat za neaplikovatelnou a taková zařízení, která žalobce uvedl ve správní žalobě, nebylo možné podle vyhlášky zpoplatnit. Žalobce označil za nepřipustný takový výklad vyhlášky, podle kterého by poplatková povinnost mohla být založena ve vztahu ke skutečnostem, která nastaly v době před účinností vyhlášky, tzn., že tato vyhláška nemůže působit zpětně. Takový výklad navíc odporuje obecné právní zásadě „v pochybnostech mírněji“ resp. „ve prospěch poplatníka“ (zásada *in dubio mitius*, resp. *in dubio pro libertate*). Tato obecná právní zásada aplikuje v případě existence více možným výkladů nejednoznačné právní úpravy ukládající povinnosti soukromému subjektu vůči státu či jinému subjektu nadanému veřejnou mocí, kdy musí být vždy aplikován výklad ve prospěch soukromého subjektu, resp. výklad, který vůbec či co nejméně zasahuje do práv či svobod soukromého subjektu. Žalobce současně poukázal na již zavedený právní názor, podle kterého v případě, je-li povinnost ukládána adresátovi právní normy formulována neurčitě, nesrozumitelně či nepředvídatelně, musí jít negativní následky této právní úpravy k tíži autora a nikoliv adresáta právního předpisu. Tento požadavek byl vysloven např. v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23.11.2004 čj. 2Afs 122/2004-169 a obdobný právní názor vyjadřoval i Ústavní soud např. v Nálezu sp. zn. II. ÚS 487/2000.

Žalobce zdůraznil, že uvedený výklad ve prospěch poplatníka, tzn. žalobce, je nutné použít i v posuzované věci a vyhlášku města Plzně č. 7/2010 nelze aplikovat na herní (koncová) zařízení povolená k provozu před účinností této vyhlášky.

Žalobce v **části VI. žaloby a doplňujícím vyjádření žalobce v jeho části I. /3** vytkl napadeným rozhodnutím další vady spočívající v tom, že správce poplatku i žalovaný neúplně a nesprávně zjistili skutkový stav věci, když v rozporu se žalobcovým ohlášením a skutečným stavem věci v několika případech zpoplatnili koncová herní zařízení, která nebyla v rozhodných obdobích povolena k provozování na území města Plzně, Územního obvodu Plzeň 3, případně byla povolena pouze pro část zpoplatněného období a přesto koncová

zařízení byla zpoplatněna plnou výší místního poplatku. Správní orgány si měly samy od Ministerstva financí opatřit příslušná data o povolení jednotlivých herních zařízení, pokud zastávaly svůj výklad relevantní právní úpravy a to, že místnímu poplatku podléhá každý koncový terminál a to navíc povolený, bez ohledu na jeho uvedení do provozu, resp. trvalé ukončení provozu. Správce poplatku byl proto povinen postupovat tak, aby řádně zjistil skutkový stav věci a byl povinen přihlédnout ke všemu, co při správě daní vyjde najevo a žalovaný jako odvolací orgán měl neúplně zjištěný skutkový stav správcem poplatku doplnit, aby mohl platební výměry řádně přezkoumat. Žalovaný však postupoval v rozporu s § 115 daňového řádu a navíc žalobce neseznámil před vydáním rozhodnutí před zjištěnými skutečnostmi a důkazy a tím neumožnil žalobci, aby žalovaného upozornil na chybné údaje o povolení uvedených koncových zařízení, pokud se chystal zpoplatnit koncové terminály, nikoli podle doby provozu, ale podle doby povolení. Žalovaný i správce poplatku svým postupem zatížili svá rozhodnutí vadou nezákonnosti v důsledku, které došlo k nesprávnému a nezákonnému navýšení uložené poplatkové povinnosti.

Žalobce na podkladě uvedených skutečností navrhl, aby krajský soud obě napadená rozhodnutí zrušil, požádal, aby žalobci byla přiznána náhrada nákladů řízení, které dále specifikoval.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě setrval na svých právních názorech vyjádřených v odůvodnění žalobou napadených rozhodnutí a navrhoval, aby krajský soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, které byly žalobcem řádně a včas uplatněny (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

Krajský soud při posuzování důvodnosti jednotlivých žalobních bodů zaujal k řešeným právním otázkám totožný právní názor jako v souběžně projednávané žalobě týž účastníků vedeného u Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. 30 Af 12/2014.

Ve vztahu k tvrzení uvedeném v **žalobě v části I. a doplňujícím vyjádření žalobce v jeho části I./1**, že obě rozhodnutí žalovaného jsou nepřezkoumatelná pro vnitřní rozpornost, nesrozumitelnost a nedostatek důvodů soud konstatuje, že správce poplatku v obou platebních výměrech ve výrokové části specifikoval seznam povolených přístrojů, u kterých uváděl název přístroje, poplatek, plánovaný počet dní v provozu, počet dní mimo provoz a dobu zpoplatňovaného období od 1.10. 2010 do 31. 12. 2010, eventuálně od 1.1. 2011 do 31.3. 2011 a současně uváděl výrobní číslo přístroje. Oproti tomu žalovaný změnil oba platební výměry správce poplatku tak, že uváděl při specifikaci seznamu povolených přístrojů název přístroje, poplatek, *plánovaný počet dní-povoleno*, *počet dní povoleno* a dobu zpoplatňovaného období od 1.10. 2010 do 31. 12. 2010, eventuálně od 1.1. 2011 do 31.3. 2011 a současně uváděl výrobní číslo přístroje. Ve vztahu k období od 1.10. 2010 do 31.12. 2010 v případě 19 specifikovaných přístrojů stanovil poplatek ve výši 1.195,65 Kč při

povolení přístrojů 22 dnů, eventuálně v jednom případě poplatek ve výši 1.141,30 Kč při povolení přístroje 21 dnů. U zbývajících přístrojů v každém posuzovaném období byl stanoven poplatek 5.000 Kč s údajem počet dní povoleno: 0. Ve vztahu k období od 1.1. 2011 do 31.3. 2011 v případě 1 specifikovaného přístroje stanovil poplatek ve výši 1.666,67 Kč při povolení přístroje 30 dnů, eventuálně v jednom případě poplatek ve výši 1.111,11 Kč při povolení přístroje 20 dnů. U zbývajících přístrojů v každém posuzovaném období byl stanoven poplatek 5.000 Kč s údajem počet dní povoleno: 0.

V případě, že ve sloupci „Poplatek“ je uvedena částka 5.000,- Kč, lze mít za to, že je uvažována celá tříměsíční lhůta (čl. 5 odst. 1 věta první vyhlášky města Plzně), avšak v případě, že v onom sloupci je uvedena částka nižší částka, není možno dovodit konkrétní zpoplatňované období u předmětných jiných technických herních zařízení. Je sice pravda, že počet zpoplatněných dní (viz čl. 5 odst. 1 věta druhá vyhlášky města Plzně), je konkretizován ve sloupci „Počet dní povoleno“, ale ani zde však není možno bez dalšího zjistit správními orgány uvažovaný den vzniku nebo den zániku anebo obojí poplatkové povinnosti. Ba co víc, uvedené nelze zjistit nejen z výroku rozhodnutí, ale ani z jejich odůvodnění. Soudu je z úřední činnosti známa značná variabilita rozhodnutí správních orgánů ve věcech místního poplatku za jiná technická herní zařízení povolená Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu. Ne vždy jsou údaje, o něž je spor v této námitce, obsaženy ve výroku rozhodnutí, někdy bývají uvedeny v jejich odůvodnění. Obvykle však jsou příjemcům rozhodnutí vyjeveny. I když délka poplatkové povinnosti je primárně založena ohlašovací povinností, nelze nevidět, že zejména u jiných technických herních zařízení povolených Ministerstvem financí tu může být a bývá neakceptace správními orgány jak co do počátku, tak co konce zpoplatňované doby. Z tohoto důvodu nutno trvat na seznatelnosti toho, jaká zjištění tu správní orgán učinil, přímo z příslušného rozhodnutí (lépe z výroku, stačily by podle názoru tohoto soudu ovšem i informace uvedené v odůvodnění rozhodnutí). Že by si poplatník nebo přezkoumávající soud měli správními orgány zjištěný vznik a zánik poplatkové povinnosti sami rekonstruovat podle podaných ohlášení, výsledků součinnosti mezi správcem poplatku a poplatníkem anebo různých poznámek správce poplatku, by byl názorem evidentně vybočujícím z mantinelů požadavků na českou daňovou (poplatkovou) správu. Soud tedy souhlasí s žalobcem, že žalobou napadená rozhodnutí i oba platební výměry jsou v zásadní otázce, jakou je určení doby zpoplatnění místním poplatkem, resp. počátek a konec poplatkové povinnosti, nesrozumitelná, neboť z nich není žádným způsobem zjistitelné, jak žalovaný správní orgán dospěl u každého jednotlivého koncového termínu uvedeného v předmětných rozhodnutích k výši vyměřeného místního poplatku. Z tohoto důvodu skutečně musí být předmětná rozhodnutí v dotčené části hodnocena jako nepřezkoumatelná.

Žalobní bod v této části byl soudem shledán důvodným.

Ve svém druhém žalobním bodu obsaženým v **části IV. žalobě a v doplňujícím vyjádření žalobce v jeho části I./2** žalobce tvrdil, že obě napadená rozhodnutí jsou v rozporu s vyhláškou, což je samostatný důvod jejich nezákonnosti.

Soud se dále zabýval aplikovatelností vyhlášky města Plzně v otázce vzniku poplatkové povinnosti, když z jejího obsahu není podle žalobce možné jednoznačně dovodit vznik poplatkové povinnosti za herní (koncová) zařízení povolená před nabytím její účinnosti.

Vyhláška města Plzně č. 7/2010, kterou se mění vyhláška města Plzně č. 43/1998 o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nabyla účinnosti od 1. 10. 2010 a byla zrušena ke dni 1. 10. 2012.

Podle § 14 odst. 2 věty první zákona o místních poplatcích poplatky zavede obec obecně závaznou vyhláškou, ve které upraví podrobnosti jejich vybírání, zejména stanoví konkrétní sazbu poplatku, vznik a zánik poplatkové povinnosti, lhůty pro plnění ohlašovací povinnosti, splatnost, úlevy a případné osvobození od poplatků. Bližší podobu ani nároky na znění konkrétních ustanovení vyhlášky zákon neukládá, soud se proto ztotožňuje s dříve vyslovenými názory, že z hlediska posouzení dodržení obsahových náležitostí obecně závazné vyhlášky je rozhodné, zda lze okamžik vzniku poplatkové povinnosti z obecně závazné vyhlášky určit. Absence samostatného ustanovení výslovně upravujícího vznik a zánik poplatkové povinnosti tedy nemusí automaticky znamenat neaplikovatelnost předmětné vyhlášky.

Podle čl. 2 vyhlášky města Plzně č. 7/2010 (*Předmět poplatku*) poplatku podléhá každý povolený výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí ve smyslu ust. zákona ČNR č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů. Ve smyslu čl. 4 odst. 1 věty druhé této vyhlášky (*Ohlašovací povinnost*) v případě, kdy Ministerstvo financí vydává povolení jiného technického herního zařízení, je poplatník povinen ohlásit písemně den povolení jiného technického herního zařízení, a to ve lhůtě 15 dnů. Ve smyslu čl. 6 uvedené vyhlášky (*Vznik a zánik poplatkové povinnosti*) poplatková povinnost vzniká dnem povolení jiného technického herního zařízení povoleného Ministerstvem financí (*odst. 1*) a poplatková povinnost zaniká dnem skončení platnosti povolení jiného technického herního zařízení povoleného Ministerstvem financí (*odst. 2*).

Žalobce se dovolává obecně závazné vyhlášky města Otrokovice č. 2/2010, která ve svém čl. 16a odst. 3 (*Přechodná ustanovení*) stanovuje, že „poplatková povinnost k poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení v případě jiného technického herního zařízení, které bylo povoleno Ministerstvem financí a je provozováno ke dni nabytí účinnosti obecně závazné vyhlášky města Otrokovice č. 2/2010, vzniká dnem účinnosti obecně závazné vyhlášky města Otrokovice č. 2/2010“. Ze srovnání plzeňské a otrokovické vyhlášky žalobce dovozuje, že z vyhlášky města Plzně nelze jednoznačně dovodit vznik poplatkové povinnosti také za herní zařízení povolená před nabytím její účinnosti.

K tomu soud konstatuje, že vztažení poplatkové povinnosti i na jiná technická herní zařízení povolená před nabytím účinnosti příslušné obecně závazné vyhlášky může být upraveno naprosto explicitně nebo může být z obsahu obecně závazné vyhlášky zcela zřejmé anebo na základě obsahu obecně závazné vyhlášky lze o něm důvodně pochybovat. Otrokovická vyhláška náleží do první z těchto kategorií, plzeňská do druhé z nich. Obě se ovšem týkají rovněž jiných technických herních zařízení povolených před nabytím jejich účinnosti. Z celkového kontextu ustanovení vyhlášky města Plzně vyplývá jednoznačný úmysl zpoplatnit každé jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí. Tomu odpovídá formulace ustanovení čl. 2 této vyhlášky, které předmětem poplatku činí zařízení povolená, tj. ta, která jsou po dobu účinnosti vyhlášky povolená, bez ohledu na to, kdy byla

Ministerstvem financí povolena. Přijetí interpretace žalobce, že poplatkové povinnosti by měla podléhat pouze ta zařízení, která po nabytí účinnosti obecně závazné vyhlášky budou teprve povolena, by neodpovídalo jazykovému výkladu citovaného ustanovení. Výkladem zastávaným žalobcem by zcela ztratilo význam ustanovení čl. 4 odst. 4 vyhlášky města Plzně, které rozšiřuje ohlašovací povinnost i na jiná technická herní zařízení povolená před účinností této vyhlášky (bezpochyby za podmínky, že v mezidobí nedošlo k zániku poplatkové povinnosti). Také z uvedeného ustanovení vyhlášky města Plzně je zřejmá snaha postihnout obecný zákaz přímé retroaktivity spočívající v tom, že podle současné právní normy zásadně není možné posoudit lidské chování, právní skutečnosti či právní vztahy, které se uskutečnily dříve, než právní norma nabyla účinnosti. Tento zákaz souvisí s funkcí právních norem, které svým adresátům ukládají, jak se mají chovat po jejich účinnosti, a proto zásadně platí jen do budoucna. O takovou situaci se jedná i v projednávaném případě. Právní vztahy vzniklé podle předchozí (zrušené) obecně závazné vyhlášky se řídí novou vyhláškou až od účinnosti této nové právní normy. V tomto případě se tedy jedná se o tzv. retroaktivitu nepravou, která je zásadně přípustná a ve skutečnosti zpětnou účinnost zákona nepředstavuje.

Na základě shora uvedeného lze tak dospět k závěru, že z obsahu vyhlášky města Plzně jako celku je zcela zřejmý úmysl zpoplatnit počínaje její účinností každé jiné technické herní zařízení povolené na území města Plzně. Poplatková povinnost přitom dopadá na všechna povolená jiná technická herní zařízení bez ohledu na den vydání či nabytí právní moci příslušného povolení Ministerstva financí. Tato skutečnost je zřejmá i z povinnosti ohlásit dle ustanovení čl. 4 odst. 4 uvedené vyhlášky i jiná technická herní zařízení povolená před nabytím účinnosti vyhlášky města Plzně, pokud je povolení i nadále platné; citované ustanovení nezakládá pouhou ohlašovací povinnost bez následné vazby na povinnost poplatkovou. Z obsahu vyhlášky města Plzně lze jednoznačně dovodit vznik i existenci poplatkové povinnosti za jiná technická herní zařízení povolená před nabytím účinnosti předmětné vyhlášky, u nichž nedošlo k zániku poplatkové povinnosti. Soud proto neshledal vyhlášku města Plzně z důvodů namítaných žalobcem neaplikovatelnou.

Žalobní bod v této části nebyl soudem shledán důvodným.

Žalobce v části VI. žaloby a doplňujícím vyjádření žalobce v jeho části I. /3 vytkl napadeným rozhodnutím další vady spočívající v tom, že správce poplatku i žalovaný neúplně a nesprávně zjistili skutkový stav věci, když v rozporu se žalobcovým ohlášením a skutečným stavem věci v několika případech zpoplatnili koncová herní zařízení, která nebyla v rozhodných obdobích povolena k provozování, případně byla povolena pouze pro část zpoplatněného období, a přesto koncová zařízení byla zpoplatněna plnou výší místního poplatku.

Ohledně předmětu zpoplatnění došel Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 5. 2013, čj. 2 Afs 37/2013-26, k tomuto závěru: „I. Interaktivní videoloterijní terminál představuje „jiné technické zařízení“ ve smyslu § 10a zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění po změně provedené zákonem č. 183/2010 Sb. Zpoplatnění proto podléhá každý koncový terminál, nejen centrální loterní jednotka.“.

Tímto rozsudkem založil Nejvyšší správní soud ustálenou judikaturu k výkladu pojmu „jiné technické herní zařízení“, již se nadále dovolávají krajské soudy i sám Nejvyšší správní soud a na niž zdejší soud, který se s ní zcela ztotožňuje, i s ohledem na doplňující vyjádření žalobce datované dne 21. 5. 2015 v plném rozsahu odkazuje (viz body 18 až 29 citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu, event. též např. body 21 až 27 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2014, čj. 9 Afs 125/2013-102).

Ohledně požadavku na uvedení technického herního zařízení do provozu došel Nejvyšší správní soud v tomtéž rozsudku ze dne 31. 5. 2013, čj. 2 Afs 37/2013-26, k tomuto závěru: „*II. Ustanovení § 10a odst. 1 zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, je třeba vykládat tak, že poplatku podléhá každý povolený a nikoliv provozovaný hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení.*“.

Uvedeným rozsudkem Nejvyšší správní soud dále založil ustálenou judikaturu k otázce, zda poplatku podléhá každé povolené nebo jen provozované jiné technické herní zařízení, kteréžto interpretace se nadále dovolávají krajské soudy i sám Nejvyšší správní soud a na niž zdejší soud, který se rovněž s ní zcela ztotožňuje, i s ohledem na doplňující vyjádření žalobce datované dne 21. 5. 2015 v plném rozsahu odkazuje (jedná se zde o body 30 až 36 citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu).

V duchu uvedeného k výkladu předmětu zpoplatnění se také žalovaný vypořádal s odvolací výtkou žalobce proti oběma platebním výměrům. Ve vztahu ke každému z platebních výměrů žalobce vytýkal správci poplatku, že nezohlednil ukončení provozu na specifikovaných povolených centrálních loterijních systémech, buď během zpoplatňovaného období, nebo neprovozování přístrojů po celé zpoplatňované období. Ve vztahu tomuto odvolacímu důvodu žalovaný v obou přezkoumávaných rozhodnutích dospěl k závěru, že povolená technická herní zařízení jsou předmětem poplatku bez ohledu na skutečnost, zda jsou provozována či nikoliv. S odvolací výtkou se proto žalovaný přezkoumávaných rozhodnutích řádně vypořádal a tvrzení, že nebylo zohledněno *ukončení provozu* jednotlivých přístrojů neuznal jako právně relevantní. Žalobce až v podané žalobě nově tvrdil, že předmětné platební výměry a obě přezkoumávaná rozhodnutí žalovaného jsou zatíženy vadou nesprávně zjištěného skutkového stavu věci a žalovanému vytýkal nezákonné navýšení ukládané poplatkové povinnosti proto, že došlo ke zpoplatnění koncových herních zařízení, která nebyla v rozhodných obdobích *povolena k provozování*. Soud shledal, že žalovaný se s odvolací výtkou řádně vypořádal, předmět zpoplatnění posuzoval ve vztahu k *povolení* technického herního zařízení, ale nikoliv k jeho reálnému *provozování* a proto po přihlédnutí ke stavu věci daného v době vydání napadených rozhodnutí, nebylo možno shledat nesprávnost a nezákonnost navýšení uložené poplatkové povinnosti.

Z uvedených důvodů nepovažuje soud tento žalobní bod obsažený v části VI. žaloby a v doplňujícím vyjádření žalobce v jeho části I. /3 žaloby, za důvodný.

Jelikož žaloba byla ve výše uvedeném rozsahu shledána důvodnou, soud podle § 78 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení a současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.

Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je správní orgán v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Účastníci řízení souhlasili s rozhodnutím soudu o věci samé bez jednání.

Žalobce, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem v celkové výši **18.342,- Kč**, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 6.000,- Kč a z odměny advokáta za tři úkony právní služby po 3.100,- Kč zahrnující převzetí a přípravu zastoupení, sepsí žaloby ze dne 5.11. 2013 a sepsí doplňujícího vyjádření ze dne 28.5. 2015 a to podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) advokátního tarifu. Celková částka odměny za zastupování byla ve shodě s ust. § 57 odst. 2 s.ř.s. navýšena o základní sazbu daně z přidané hodnoty ve výši 21 %, čímž úhrnné náklady dosáhly výše 18 342,- Kč. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 části věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalovaného tuto platbu realizovat).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 26. června 2015

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková